

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

[VIII.Vtrum in diuina Prædestinatione, secundum rationem nostram, prior sit permissio peccati, quàm electio nostra, aliorumq[ue] saluandorum.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

actum illum determinatum ad modum Incarnationis, sed in aliquo instanti posteriore, uti ex Scripturis necessario colligitur. Neque verò absurdum est, substantiam rei à Deo præfiniri secundum rationem nostram, ante modum rei: cum modus rei habeat se ad substantiam rei velut medium ad finem, seu consequens ad antecedens; nec absurdum sit, prius ratione præfiniri finem, quam media, aut antecedens, quam consequens. In quem sensum etiam non nemo ex oppositæ sententiæ auctoribus scripsit, Deum quidem non ita procedere confuse, ut maneat in ipso aliqua confusio, aut actus ab æterno non terminetur ad obiecta distinctè: fatendum tamen esse, actum voluntatis ipsius nostro modo intelligendi, in aliquo signo rationis priori, habere se confuse, & solum in posteriori distinctè. Sic voluntas, inquit, diuina prius ratione terminatur ad finem, quam ad media; & in eo signo quo terminatur ad finem, se habet ad media confuse; quia in illo signo nondum statuit de illis, sed est indeterminata ad quoduis eorum eligendum, &c. De qua re pluribus actum supra dub. 2.

DVBIVM VIII.

Utrum in diuina Prædestinatione, secundum rationem nostram, prior sit permissio peccati, quam electio nostra, aliorumque saluandorum.

S. Thomas 1. p. q. 23. a. 1. & 5.

Sensus est, utrum Deus ordine intentionis prius secundum rationem decreuerit permittere peccatum, quam nos ad gratiam & gloriam prædestinauerit, vel contra. Et est multorum Theologorum sententiâ, decretum seu voluntatem permittendi peccatum primi parentis, priorem fuisse in diuina mente, quam decretum prædestinationis nostræ, aut etiam Christi. Ita non solum sentiunt illi, qui dicunt, prædestinationem nostram posteriorem esse præuisione meritorum, aliorumque mediorum, inter quæ est etiam Iustificatio à peccatis, seu ipsa remissio peccatorum; sed etiam ex alijs, qui prædestinationem ad gloriam priorem faciunt præuisione & ordinatione mediorum, non pauci, præsertim Thomistæ recentiores, qui cum S. Thoma docent, Incarnationem Christi futuram non fuisse, nisi peccatum Adami fuisset. In specie etiam ita sentiunt Gregorius de Valentia q. 14. p. 4. Bellarminus lib. 2. de grat. & lib. arb. cap. 9. Molina hic q. 23. art. 4. & 5. disp. 1. memb. 7. Vasquez disput. 93. num. 43. Zumel hic q. 23. art. 2. d. 2. è quibus nonnulli idem sentiunt etiam de permissione aliorum quorundam peccatorum. Fundamentum præcipuum est, quia putant etiam Christum prædestinatum fuisse post præuisionem peccati Adæ; quod tamen dub. præced. refutauimus. Addunt, eandem esse sententiâ S. Augustini & S. Thomæ, ut inferius dicitur. Sed verior videtur opposita sententiâ, ad quam declarandam sequentes assertiones constituimus.

Tom. I.

Q9

in pa-

Assertio I. Angeli fuerunt electi ad gloriam ante præuisionem peccati non solum Angelorum, sed etiam Adami, & posterorum; atque adeo etiam ante voluntatem peccati permittendi. Hæc assertio est certa, & extra controuersiam. Ratio est. Tum quia boni Angeli electi sunt efficaciter in eodem instanti rationis, in quo mali licet ineffaciter ordinati fuerunt ad gloriam; ita enim Deus simul utrosque ordinauit ad gloriam, ut in eodem instanti bonos præ malis efficaciter dilexerit: sed mali Angeli utique ineffaciter ordinati fuerunt ad gloriam, ante præuisionem peccati, & ante voluntatem illud permittendi; alioquin per peccatum non decidissent à statu & spe gloriæ; imò nec vnquam verè dici possent ordinati fuisse ad gloriam; quandoquidem post peccatum non amplius fuerunt ordinati ad gloriam. Tum quia electio Angelorum planè independens fuit non solum à peccato Adami, & posterorum, sed etiam ipsorum Angelorum; quandoquidem nullum omnino medium, quo Angeli perducti fuerunt ad gloriam, supponebat peccatum seu Adami, seu Angelorum.

Assertio II. Etiam Adamus electus fuit ad gloriam ante præuisionem peccati, tum proprii, tum Angelorum. Ita citandi pro assert. 4. & videtur adeo vera, ut vix negari possit. Probatur. Quia aliàs dicendum foret, Adamum, si aut ipse, aut Angeli peccaturi non essent, vel non creandum à Deo fore, vel non saluandum: vtrumque verò est absurdum. Sequela probatur. Quia si prædestinatio Adami supponit permissionem peccati seu proprii, seu alieni, utique ab ea secundum ordinationem diuinæ mentis dependebat; nulla est enim alioquin ratio, cur ea permissione posterior constituitur: si autem dependet; aut pender ab ea etiam secundum se & immediatè, adeoque etiam suppositâ existentia ipsius Adami; aut remotè, secundum ipsam existentiam & productionem eiusdem. Si posterius dicitur, ergo Adam non erat futurus, nec à Deo producendus, nisi aut ipse, aut Angeli fuissent peccaturi: Si prius, ergo Adam quamuis futurus esset, etiam secluso peccato proprio & Angelorum, non tamen erat saluandus, quandoquidem prædestinatio & salus ipsius solum dependenter facta dicitur à peccati permissione.

Minor probatur. Quia cum homo per se adeo pertineat ad integritatem & perfectionem totius Vniuersi, planè absurdum est dicere, eum ex occasione solum ruinæ Angelicæ fuisse productum, nec adeo futurum fuisse, nisi Angeli peccassent: præsertim cum creatio Vniuersi prior utique sit peccato Angelorum, qui non extra cælum & in nihilo, sed in ipso cælo creati primum fuere. Nec minus absurdum est dicere, Adamum, quamuis futurus fuisset, secluso peccato proprio & alieno, non tamen absque eo futurum saluum; quasi peccatum proprium aut Angelorum tanti momenti seu adiumenti præbuerit ad prædestinationem & salutem Adami, & ex se non potius impedimentum; peccatum quidem Angelorum ex ea parte, quatenus inde secuta est tentatio & lapsus Adami; peccatum verò proprium, quatenus per se immediatè impedit & tollit propriam cuiusque peccantis salutem. Accedit, quod Adamus ex diuina prædestinatione

in paradiso habuit donum iustitiæ originalis, aliaque gratiæ auxilia, lapsus eius planè antecedentia; quibus optimè poterat saluari.

5 Assertio III. Etiam cæteri homines electi, omnes ac singuli prædestinati fuerunt, tum ante præuisionem peccatorum propriorum, seu personalium, seu originalis à singulis contrahendi. Hanc præter auctores pro sequenti assertione citandos tradit etiam Bassolis in 1. distinct. 41. quæst. vnic. artic. 4. vbi ait, *falsam esse opinionem, quod homines sunt prædestinati ad restaurandum ruinam Angelorum, sic quod si Angeli non peccassent, non fuissent homines prædestinati.* Et cum obiciisset dictum Augustini lib. 22. de ciuit. Dei, vbi ait, *quod Deus de mortali progeie hominum, meritoq; damnata, populum gratia sua colligit; ut inde suppleat & restauret partem, quæ lapsa est Angelorum, ac sic dilectâ & superna ciuitas non frustretur suorum numero ciuium, quin & fortassis vberiore letetur, subiungit Bassolis: Sed potest responderi, quod li. 16. non tenetur hic casualiter, sed consecutiue, sicut in multis, ut scriptura impletur, &c. Sicut etiam ipse innuit ibidem, per hoc, quod dicit, de numero vberiore. Per quod datur intelligere, quod fortasse plures homines saluantur, quam sint Angeli damnati; ergo ratio prædestinationis hominum non est restauratio ruinæ Angelorum, &c.*

6 Eandem assertionem indicat etiam Vasquez hic disput. 91. cap. 3. num. 13. vbi ait: *Ceterum quod in ratione supponunt allegati auctores, nempe peccatum originale in unoquoq; contractum, præuisionem fuisse ante nostram & Christi prædestinationem, manifestè falsum est. Et addit rationem. Inde enim sequeretur, inquit, B. Virginem non solum contraxisse peccatum originale, & cum eo fuisse præuisionem, verum etiam non potuisse per Christum ab eo præseruari. Nam si ante Christi prædestinationem omnes fuerunt præuisionem peccato originali nascitur, meritum Christi nihil illis potuit prodesse, ut ab eo præseruentur; siquidem prior esset præseruatio si alicui concederetur, quam Christi meritum. Sola igitur gratia Dei, absq; illo merito Christi præuisionem, potuit præuenire Virginem, ne peccatum originale contraheret; quod est absurdum: cum omnes faciantur, quamcumq; gratiam collatam posteris. Adde & B. Virginem, fuisse gratiam redemptionis ex merito Christi, ut contra Driedonem disput. præced. cap. 4. obseruauimus.*

7 Sed hæc ratio solum probat, peccatum originale ab unoquoque contractum non fuisse præuisionem ante prædestinationem Christi: cum tamen hic proprie agamus de prædestinatione nostra. Ratio igitur generalis pro prima parte sumitur ex dictis assert. 2. quia Adam fuit ante præcipientiam peccati Angelici prædestinatus: eademque est ratio aliorum hominum. Idè significat August. lib. 11. de ciu. c. 9. & lib. 12. c. 1. & lib. 15. c. 1. & lib. 22. c. 29. vbi significat, ciuitatem bonorum & prædestinatorum æquè coalescere ex Angelis & hominibus absque vilo inter eos ordine. Et in Enchirid. cap. 29. probabile censet, maiorem numerum futurum esse beatorum hominum, quam sit Angelorum. Eodem modo Anselmus in Elucidario dicit, tot homines saluandos esse, quot sunt Angeli beati. Sentiant ergo isti homines non tantum per accidens, & ex occasione Angelici peccati; sed per se etiam fuisse prædestinatos.

8 Ratio secundæ partis est. Tum quia omnes & singuli saluandi prædestinati fuerunt ad gloriam, ante præuisionem mediõrum, ut dictum est dub. 4. ergo etiam ante præuisionem remissionis peccatorum, quibus singuli futuri essent obnoxij; ac per consequens etiam ante præuisionem eorundem peccatorum: quia si ante prædestinationem ad gloriam præcessisset præuisionem peccatorum, debebat prius singulis prædestinari remissio eorundem peccatorum: peccatores enim in statu peccati mortalis cum essent indigni & incapaces gloriæ, ut sic, non poterant prædestinari ad gloriam. Tum quia cum peccata propria, & inexistencia singulis, potius sint impedimenta, quam adumenta salutis, absurdum videtur dicere, prædestinationem & salutem singulorum à peccatis eiusmodi singulorum fuisse dependentem: hinc enim sequeretur, electos non fuisse saluandos, nisi omnes & singuli peccata propria tum personalia, tum origine ex Adamo deriuata contraxissent; quod planè videtur incredibile. Multo enim melius, & maiori iure salutem æternam adissent, si peccata eiusmodi non haberent. Tum quia negari non potest, B. Virginem (supposita immaculata eiusdem conceptione) absque præuisionem vllius peccati in ea futuri, & Ioannem Baptistam, aliosq; similes, absque præuisionem vllius peccati mortalis propria voluntate ab eis contrahendi, fuisse à Deo prædestinatos ad gloriam; quidni ergo etiam alij ante præuisionem eiusmodi peccatorum fuissent prædestinati; præsertim cum prædestinatio omnium electorum post Christum simul facta sit, ut dub. seq. dicitur.

9 Assertio IV. Saluandi omnes, etiam homines, prædestinati fuerunt ad gratiam & gloriam ante præuisionem ipsius quoque peccati Adam, eiusque permittendi voluntatem. Hæc assertio est principalis, & de qua potissimum controvertitur. Ita verò expressè docet Scotus in 3. dist. 7. q. 3. vbi ait: *Sine præiudicio dei potest, quod cum prædestinatio cuiuscunq; ad gloriam præcedat ex parte obiecti naturaliter præscientiam peccati, vel damnationis cuiuscunq; & secundum opinionem ultimam dictam dist. 7. lib. 2. multo magis est verum de prædestinatione illius anime (Christi) qui prædestinatur ad summam gloriam, &c.* Et infra: *Potest igitur dici, quod prius natura, quam aliquid prouidebatur circa peccatorem; siue de peccato, siue de pena, Deus præcepit ad illam curiam celestem omnes, quos voluit habere, Angelos & homines, in certis & determinatis gradibus; & nullus est prædestinatus tantum, quia alius præuisionem est casurus: ut sic nullum oportet guardare de lapsu alterius. Idem docent Tartarus, alijq; Scotistæ ibidem. Idem sentit Marfilus in 1. q. 41. art. 2. vbi cum docet, neminem fuisse reprobatum propter opera mala præuisionem, necessario sentit, præuisionem malorum operum non esse priorem reprobatione, ac proinde à fortiori nec prædestinatione: cum reprobi non fuerint prius reprobati, quam saluandi prædestinati. Idem habent Egidius & Gregorius Ariminensis in 1. d. 40. item Eckius in Chrylopraso cent. 1. n. 36. vbi hanc quasi regulam statuit: *Nullum prædestinatum electum esse occasione peccati alterius.* Item ex Thomistis Capreolus in d. 41. a. 2. sub fin. vbi ait: *Ad illud, quod dicit (Aureolus) de exemplo dario de sigulo, (quod nimirum Apostolus loquitur de massa per peccatum originale corrupta: quo supposito, nulli iniuriatur, si eo non redempto ab originali,**

alium misericorditer purget & redimat: Dico, quod Apostolus vultur illo exemplo ad sensum, ad quem S. Thomas loquitur, & non cum illa præsuppositione originalis peccati, &c. Idem ex recentioribus docet Suarez hic lib. 1. cap. 12. num. 8. vbi citat etiam Heruæum, in 1. dist. 40. & ipsum S. Thomam hic q. 3. a. 1. ad 3. & art. 4. hoc insinuantem si attentè legatur.

10 Probatum ex Scoto loco citat. Primò quia Christus fuit prædestinatus ante præuisionem peccati; vt dictum dubio præcedent. & fusius docetur in 3. part. Ergo & nos homines; quandoquidem Christi prædestinatio est exemplar prædestinationis nostræ. Secundò, Angeli, & primus homo fuerunt prædestinati ante præuisionem peccati Adami: Ergo & cæteri homines; cum omnes sint prædestinati in eodem instanti, vt dicitur dubio sequenti. Tertiò. Prædestinatio tam ad gratiam, quam ad gloriam ex se planè independens est à permissione peccati: siquidem neuter terminus inuoluit respectum ad peccatum præteritum; nec intelligitur facta prædestinatio, ratione, vel occasione peccati primi parentis: Ergo nulla ratio est, cur peccati præuisionem supponat. Quartò. Prædestinatio hominum tantum bonum est, vt non sit verisimile esse tantum occasionatum ex peccato. Quintò. Ordinatè aliquid volens prius videtur hoc velle, quod est fini propinquius: est autem supremo fini diuinæ gloriæ multò propinquius gloria & gratia prædestinatorum, quam permissio peccati: ergo Deus illam prius voluit & decreuit, quam istam. Sextò. Deus ante præuisionem cæterorum mediocum prædestinavit homines ad gloriam, vt superius dictum: Ergo multò magis ante præuisionem peccati; à qua multò minus dependebat prædestinatio, seu executio illius. Et confirmatur ex Scriptura, quæ dum de prædestinatione agit, comparat homines luto in manu figuli; quod vt sic nullam habet indignitatem, vt vel in hanc, vel in aliam formam conformetur.

11 Assertio V. Probabiliter tamen dici potest, prædestinationem Adami posterorum in indiuiduo, & quoad ordinem consequentiæ dependenter factam à permissione peccati ipsius Adami: quanquam hæc hoc sit necessarium. Probatum & declaratur. Quia, vt sæpius dictum, potest id quod ordine intentionis prius volitum est, nihilominus secundum alium quandam ordinem, quoad subsistendi consequentiam, dependenter esse volitum ab aliquo posteriori; vt finis à certo medio: quemadmodum etiam Incarnationem Christi factam esse diximus ante volitam quidem permissionem peccati, sed dependenter tamen ab ea permissione. Ita ergo etiam in proposito fieri potuit, vt quamuis ordine intentionis omnes homines prædestinati essent ante permissionem peccati, nihilominus tamen illi in indiuiduo spectati prædestinati essent dependenter ab ea permissione; ita vt si ea permissio futura non fuisset, illi iidem numero non essent prædestinati.

Id autem circa posteros Adami re ipsa accidisse, ita probabile redditur. Quia vt iidem omnino homines, qui nunc sunt prædestinati, à Deo prædestinarentur, necesse erat, eos omnes nasci, & ex eadem quoque materia feminis & alimenti progigni & nutriri; quod quæ ratione futurum fuisset, aut sic

ri potuisset, durante statu innocentie, in quo homines in paradiso constituti, & alimenta alia, & patriam aliam erant habituri, difficile est explicare. Valde ergo credibile est, prædestinationem posterorum Adami in indiuiduo factam esse dependenter à permissione peccati ipsius Adami. Quia tamen absolute impossibile non erat, vt Deus iuxta infinitam suam sapientiam & omnipotentiam, modesteque infinitos, quos inuenire & in executione adhibere poterat, ad sua decreta adimplenda, ita rerum omnium seriem & ordinem disponderet, vt homines omnino iidem, & ex iisdem corporibus, eademque adeo materia feminis & alimenti constantes progignerentur, non est id quod diximus absolute necessarium, vt bene etiam Suarez hic lib. 1. c. 12. num. 11. & dictum supra dub. 5. præterquam quod etsi concederetur aliam futuram fuisse materiam corporum beatorum, nihilominus tamen eadem numero animæ, à quibus esse hominis præcipue pendet, creati à Deo, absque vlla immutatione ordinis & cursus naturalis potuissent.

22 Contra hanc doctrinam, & præcipue contra assertionem tertiam, & quartam, obijciuntur primò Scriptura, quæ indicat, homines electos ad reparandas sedes Angelorum, iuxta illud Psal. 109. *Judicabit in nationibus, implebit ruinas;* & Ephes. 1. *Instaurare omnia in Christo, quæ in cælis & in terra sunt.* Quod etiam subinde indicant SS. Patres, vt Augustinus in Enchirid. cap. 26. & 29 Bernardus ferm. 1. de aduentu, & Anselmus lib. 1. cur Deus homo cap. 16. & 17. Ergo homines non fuerunt electi ante præuisionem peccati Angelorum.

Respondeo, negando consequentiam: quia hæc accipienda sunt de diuinæ prouidentie dispositione iuxta ordinem executionis, non intentionis. Plus enim ex his Scripturis & testimonijs Patrum non colligitur, quam in ipsa executione prædestinationis, ita diuino consilio accidisse, vt ruina Angelorum saluatione hominum replerentur: at verò ipsam prædestinationem & electionem primam hominum ad gloriam, factam esse eo ipso fine, adeoque ex præuisione seu occasione ipsius peccati Anglici, minime colligitur: præterquam quod citata Scripturæ loca ad literam de ruina Angelorum fortè non loquantur.

23 Secundò obijciuntur alia Scripturæ loca, in quibus significatur, aliquos à Deo eligi & euecti ad gloriam, occasione lapsus aliorum: vt Iob 34. *Comeret multos & innumerabiles, & stare faciet alios pro eis.* Apocal. 3. *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Ita etiam in locum Iudæ susceptus est Matthias, Act. 1. & in locum Iudæorum vocati sunt gentiles, Act. 13. & Rom. 11.

Respondeo nullum ex his locis loqui de prima electione seu prædestinatione ad gloriam. Locus enim ex Iob potissimum loquitur de euectione ad varios gradus & dignitates huius mundi; vt & locus ex Act. 1. de electione ad dignitatem Apostolatus: cuius generis electiones non negamus factas subinde esse, aut fieri potuisse, ex præuisione ruina aliorum. Locus ex Apocalypsi strictè & in rigore verborum accipi nec potest, nec debet; quia impossibile est, vt corona gloriæ alicui diuinitus prædestinata propriè in alterum transferatur. Sensu ergo accommodo ac-

ciendus est, ut significetur, cuiuslibet inuigilandum circa animæ salutem, ne gloria alicui secundum præsentem iusticiam sub conditione destinata & debita amittatur, eademque occasione quasi in alterum transferatur, qui forte ex occasione talis lapsus cautiore factus, aut maioribus auxilijs gratiæ a Deo præuentus, ad bonam frugem conuertitur, & ita saluatur, ut non raro fit, & cum gentilibus accidit citato Actor. 13. & Roman. 1. Ex quo verborum sensu minimè colligitur, ipsam prædestinationem, seu primam electionem ad gloriam ex præuisione lapsus alieni fieri, sed solam executionem prædestinationis, quod libenter concedimus, ut etiam superius dictum dub. 1. Dici etiam potest, vnum prædestinatum in alterius locum substitui, quasi secundum apparentiam & effectum, dum vno à Deo deserto, alius sanctificatur. Quo ferè modo etiam intelligitur illud Numerorum 11. v. 17. & 25. vbi dicitur, Deum ab-
stulisse de spiritu, quærat in Moyse, & dedisse septuaginta viris: cum tamen interim Moyse de spiritu suo nihil amiserit.

14 Tertiò obijcit, quod Augustinus passim ita de prædestinatione hominum loquitur, ut significet eam factam esse ex infecta peccati massa, ut videre est lib. 2. contra duas epist. Pelag. cap. 7. & de prædest. & gratia cap. 3. & lib. 1. ad Simplicianum quæst. 2. & in Enchirid. cap. 49. & lib. de prædestinat. Sanct. cap. 9. & de bono perseuerant. cap. 8. & sæpe alias. Idem significat S. Thomas hic quæst. 27. art. 1. ad 3. quatenus ait, terminum à quo prædestinationis humanæ fuisse *miseriam peccati.* Idemque colligitur ex definitione prædestinationis, in qua habetur vobula, *Liberantur, &c.*

22 Respondeo, Doctores istos loqui de prædestinatione in ordine ad suos effectus adæquatè spectata, non quidem in sensu copulatio seu distributio; sed in sensu accommodato, & in suppositione confusa: si nimirum prædestinatio referatur ad ea salutis media, quæ supponunt peccatum, qualis est ipsius peccati remissio, &c. ut sensus sit, prædestinationem hominum spectatam in ordine ad omnes suos effectus, quos in electis habet, non esse factam ante præuisionem peccati, sed quoad aliquos effectus necessariò supponere præuisionem peccati: fecus quam in Angelis accidit, in quibus prædestinatio secundum nullum effectum supponit præscientiam peccati. Atque hoc sensu verum est, prædestinationem hominum factam esse ex massa infecta & damnata: eodemque modo intelligitur in definitione prædestinationis, particula illa *Liberantur:* quanquam hæc etiam absolutè de miseria carentiæ supremæ beatitudinis intelligi potest. Quo modo ipse etiam S. Thomas loc. cit. ad 3. ait: *Dicit posse, quod omnis collaris boni supra debitum eius, cui conferitur, ad misericordiam pertineat.*

15 Libentius verò æquitatem diuinæ prædestinationis explicant SS. Patres ex suppositione peccati; quia ea hoc modo facilius intelligitur, atque ad captum populi magis est accommodata: cum tamen interim & ipse S. Augustinus passim, præsertim locis citatis quæst. præced. dub. 1. & S. Thomas hic q. 23. art. 5. rationem & æquitatem diuinæ prædestinationis cum Apostolo defendant & explicant etiam absque illa suppositione peccati, ut superius etiam ex

Capreolo retulimus. Quoties igitur Augustinus, & ex eo S. Thomas prædestinationem explicant per separationem à massa damnata. aut loquuntur de prædestinatione respectu eorum quorundam mediocriorum, supponentium peccatum; aut quasi perfectum declarant causam: quod necessariò dicendum est; tum ob rationes superius allatas; tum ob alia eorundem loca, ut dictum.

DVBIVM IX.

An & quo ordine Prædestinatio nostra se habeat ad prædestinationem aliorum, seu hominum, seu Angelorum.

S. Thomas 1. p. q. 23. a. 7.

1 Non est hic sermo de prædestinatione Christi, de qua iam actum est dub. 7. sed de prædestinatione aliorum hominum, seu Angelorum, cum qua nostram prædestinationem comparamus. Et suppositis, quæ hæcenus dicta sunt, præsertim dub. 7. & 8. potest hæc res paucis expediri. Etenim non desunt quidem nonnulli ex recentioribus defendentibus prædestinationem ad gloriam ex præuisione meritis, qui hæc de re duo docent; Primum, electionem Angelorum factam fuisse ante electionem hominum; eo quod existimant, electionem Angelorum factam esse ante præuisionem peccati Angelorum & originis; hominum verò, post illam præuisionem. Alterum, non omnes homines in eodem signo rationis electos; eo quod aliqui prædestinati & electi fuerint ex occasione ruinæ aliorum; item, quia alij sunt causæ salutis aliorum. Nihilominus opposita sententia est verior, quam duabus sequentibus assertionibus explicamus.

2 Assertio I. Inter electionem hominum ad gloriam mutuo, nulla est in diuina mente secundum ordinem intentionis prioritas; sed omnes homines post Christum electi sunt simul, & in eodem signo rationis. Hæc est mens S. Thomæ hic q. 23. art. 7. vbi docet, certum esse Deo numerum prædestinatorum etiam in indiuiduo, non solum per modum cognitionis, sed etiam per modum cuiusdam principalis præuisionis. Item, numerum prædestinatorum esse per se præordinatum à Deo, ob perfectionem Vniuersi, ad eum modum, quo artifex aliquis excogitat aliquem numerum in partibus essentialibus sui effectus, quæ per se requiruntur ad perfectionem totius. Idem sentiunt omnes illi, qui docent, omnes homines fuisse electos ante præuisionem mediocriorum particularium; quibus ad beatitudinem essent perducendi, quos retulimus dub. 3. Idem expressè docet Suarez lib. 1. de prædest. cap. 12. num. 4. Vbi proinde meritò censet, hanc esse sententiam communiorum Theologorum.

3 Probatur primò ex dicto fundamento. Si enim, vti supponimus ex dictis, omnes & singuli homines sunt electi ante præuisionem mediocriorum seu occasionum, quibus in ipsa executione singuli perducuntur ad beatitudinem, tunc nulla est ratio ordinis inter prædestinationem eorundem; quia ratio huius

ordi-